

číslo 9
květen 2017

Úvodem

Vážení přátelé a příznivci JK Bandu Pardubice,

dostává se Vám do rukou již deváté číslo našeho občasníku. V posledních dvou letech náš zpravodaj nevycházel však jen tak občas, ale pravidelně ke každému jarnímu i vánočnímu koncertu. Byly k tomu dobré důvody a současně se nám podařilo najít dost vhodných námětů a témat pro vydání zcela nových čísel. Dovolte nám tedy, abychom úvodem stručně shrnuli obsah posledních vydání zpravodaje ECHO a společně si oživilí témata našich posledních koncertů.

Na jaře 2015 jsme si společně připomínali 25 let trvání našeho big bandu, připomněli jsme Vám, kdy a za jakých okolností vlastně vůbec JK Band vznikl, připomněli jsme si nedožitě 85. narozeniny Jaroslava Khaila a 80. nedožitě narozeniny Františka Bárty a přinesli jsme Vám rozhovor s kapelníkem Jurou Třosem. V prosinci 2015 si celý svět připomínal 100. výročí od narození legendy populární hudby, herce a zpěváka Franka Sinatry. Při této příležitosti jsme celý koncert sestavili ze skladeb a písní z repertoáru Krále swingu a do Echa jsme o něm zařadili několik méně či více známých faktů a zajímavostí. Na koncertu také vystoupil Josef Vejvoda se svým jazzovým triem a dále zpívali Josef Sochor a Pavel Zelinger. Hostem loňského jarního pardubického koncertu byl vynikající zpěvák, herec a šoumen Josef Laufer, který si za doprovodu JK Bandu připravil hodinový program plný swingových evergreenů a směs rock'n'rollových hitů. Kromě článku o Josefovi Lauferovi jste si mohli v sedmém vydání Echa přečíst zajímavý rozhovor se Zuzkou Grohovou. A konečně vánoční koncerty jsme věnovali 100. výročí od narození geniálního skladatele a pianisty Jaroslava Ježka. Hostem vánočních koncertů byl oblíbený herec pardubického divadla Josef Pejchal, dále hráčka na bicí nástroje Cécile Boiffin a klavíristka Tomoko Asahina. Kromě obsáhlého článku o Jaroslavu Ježkovi a Osvobozeném divadle jsme přinesli velký rozhovor s pianistou JK Bandu Petrem Diewokem a rozhovor s ředitelem Východočeského divadla Pardubice Petrem Dohnalem.

A teď už se dostáváme k aktuálnímu tématu. Celý hudební svět si v dubnu připomněl 100. výročí od narození první dámy jazzu, také nazývanou The First Lady of Song, kterou byla vynikající americká jazzová zpěvačka:

ELLA FITZGERALD

Narodila se 25. 4. 1917 v Newport News ve Virginii. Do styku s hudbou přišla prostřednictvím matčiných desek s nahrávkami Louise Armstronga, Binga Crosbyho, M. Smithové, Mills Brothers a zejména Connee Boswellové, která se pro ni stala velkým pěveckým vzorem. Důležité hudební zkušenosti také získala při návštěvách kostela a nedělní školy a během lekcí hry na piano. Její matka zemřela při autonehodě, když jí bylo 15 let. Tehdy zůstala s přítelem svojí matky, ovšem ten krátce nato zemřel na infarkt. Po těchto dramatických událostech téměř přestala chodit do školy. To byl také jeden z důvodů, proč si našla práci barmanky v jednom nevěstinci a proč si našla nové přátele z okruhu místní mafie. Poté, co měla problémy s policií, byla svěřena do opatrovnictví a poslána do církevní školy. Z té však brzy utekla a krátce žila jako bezdomovkyně.

Foto: William P. Gottlieb

V lednu 1934 se zúčastnila amatérského tanečního konkursu v harlemském divadle Apollo, kde vlivem trémy namísto tancování zazpívala Carmichaelovu Judy z repertoáru Boswellové a zvítězila. Po přechodném působení u Tinyho Bradshawa získala angažmá v orchestru Chicka Webba ve známé tančírně v Savoyi. S touto kapelou nahrála i své první gramofonové desky. Kromě činnosti s velkým orchestrem nahrávala i s jinými hudebníky a menšími soubory. V roce 1938 nahrála svůj první velký hit A-Tisket, A-Tasket, který na přelomu 30. a 40. let patřil v jejím podání k nejoblíbenějším nahrávkám doby. Po náhlé Webbově smrti stála 2 roky v čele jeho orchestru (pod novým názvem Ella and her Famous Orchestra) a celkem natočila do roku 1942 bezmála 150 písní. Po přechodném hostování s vokální skupinou Ink Spots se zaměřila výhradně na sólovou dráhu. Důležitým mezníkem v její kariéře bylo podle jejích slov krátké angažmá u Dizzy Gillespieho, od něhož převzala koncepci instrumentálně citěného scat vokálu, jehož nejvýznamnější představitelkou se později stala. V roce 1946 uzavřela smlouvu s impresáři Normanem Ganzem a vystupovala v jeho pořadech JATP (Jazz at the Philharmonic). Na jeho popud nazpívala s různými orchestry přes 200 evergreenů ze základního repertoáru fondu moderní populární hudby. Tuto sérii otevřelo v roce 1956 dvojalbum s písněmi Cole Porter a následovaly "zpěvníky" se skladbami Harlena Arlena, Richarda Rodgerse a Irvinga Berlina.

Vedle toho ale spolupracovala s jazzovými soubory a big bandy Duka Ellingtona (v r. 1958 měli první společný koncert v Carnegie Hall, potom několik společných evropských turné) a Counta Basieho (např. album Ella and Basie!), Quincyho Jonese (nahrávky živých vystoupení v Montreux 1979 a 1980). Celosvětově oblíbená širokých posluchačských vrstev nejrůznějších věkových kategorií se těší dosud v četných reedicích vydávaná pětidesková série jejich duet s Louisem Armstrongem, zejména pak jejich verze Gershwinovy Porgy and Bess. Spolupracovala s dalšími významnými hudebníky, jako byl např. trumpetista Roy Eldridge, kytarista Herb Ellis nebo pianisté Tommy Flanagan, Oscar Peterson, Lou Levy a Paul Smith. Od počátku padesátých let si trvale udržuje postavení nejvýznamnější jazzové zpěvačky. Její kariéra je téměř výhradně orientována na koncertní a nahrávací činnost, během své padesátileté pěvecké dráhy si zahrála pouze ve 4 filmech.

Vystupovala na velkých zámořských zájezdech, v roce 1969 účinkovala také v pražské Lucerně, uspořádala i velká evropská turné. Album "Ella in Berlin" patří mezi její nejprodávanější alba vůbec a obsahuje oceňovanou nahrávku Mack the Knife, kdy zapoměla text a neobyčejným způsobem to vyplnila improvizacemi. Svou přízeň dělila rovnoměrně mezi populární hudbu a jazz a sama o sobě říkala, že sedí na dvou židlích současně. Kromě získaných 13 cen Grammy a dalších cen za své nahrávky obdržela i několik čestných doktorátů předních amerických univerzit. Až téměř do konce svého života byla stále aktivní, věnovala se také záslužné charitativní činnosti, spočívající ve finanční podpoře dětským jeslím a útulkům v amerických černošských čtvrtích. Ke stáří ji však zrazovalo srdce. Měla operovaný kardiostimulátor, trpěla cukrovkou, skoro neviděla a na jevišti musela sedět. Přesto na ni stále chodily davy lidí. Zemřela ve svém domě v Los Angeles 15. června 1996 ve věku 79 let.

Pěvecký projev Elly Fitzgerald je příznačný neobyčejnou barevnou a dynamickou tvárností jejího sytého kontraaltu, přecházejícího nezřídka až do vysokého sopránového rejstříku. Její mimořádně rozvinuté swingové citění a nevšední improvizací schopnosti demonstrují zejména známé scatové verze skladeb Air Mail Special, Flying Home, How High The Moon a Lady Be Good ad. Na celém světě tak ovlivnila podobně orientované zpěvačky, u nás zejména Vlastu Průchovou, Evu Pilarovou, v jistém období i Helenu Blehárovou a Helenu Vondráčkovou a řadu dalších českých zpěvaček. Šíří repertoáru a stylového rozmezí zasáhla Ella Fitzgerald do všech důležitých období jazzu a populární hudby, přičemž každé písní svého repertoáru dokázala vtisknout vlastní osobitý přístup.

JK Band si v rámci jarního koncertu připomene tuto osobnost skladbami například Dream a Little Dream of Me, Stormy Weather, It Don't Mean a Thing, All of Me nebo Lady Is a Tramp.

Dixielandové skupiny dokázaly vždy osvěžit swingové koncerty JK Bandu. Od doby vzniku kapely jich na našich koncertech vystoupila celá řada, namátkou připomeňme J. J. Jazzmen – dixieland Jana Jiruchy, J. G. Dix Holice, Art Jazz Band z Hradce Králové a zejména Dixielandovi sirotci Jaromíra Hniličky, kteří byli velmi častými hosty našich koncertů. Jistě nemusíme připomínat složení této formace tvořené vynikajícími sólisty Orchestru Gustava Broma – Günter Kočí, Mojmir Bártek, Jaromír Hnilička – doplněnou pak rytmickou sekcí JK Bandu. Za zmínku také určitě stojí unikátní dixielandové uskupení PAŘÍME-S-DÍFKA-MY, které na vánoční koncert 2003 sestavil Jaroslav Khail. Pokud tento název slyšíte poprvé, pak jeho původ je prostý. Počáteční písmena znamenají příjmení jednotlivých hráčů – Jindra Pavlík, Bogas Říha, Míla Menšík, Ota Stelzer, Petr Diewok, Slávek Fidra, Tonda Karásek a my všichni ostatní. Na našem pódiu uvítáme v rámci květnového jarního koncertu v Pardubicích dixielandovou kapelu z Týniště nad Orlicí:

Black Buřňos

Kapela se zrodila v roce 2005 z přípravy Mladého týništského big bandu na ZUŠ v Týništi nad Orlicí vedeného ředitelem ZUŠ Pavlem Plašilem. Od svého vzniku se věnuje interpretaci především dixielandových standardů. V roce 2007 a 2010 dosáhla velkého úspěchu, když zvítězila v ústředním kole Národní soutěže ZUŠ v kategorii jazzových a tanečních orchestrů v Litvínově a její dva členové, klarinetista Pavel Zemen a tubista Ladislav Lejnar získali ocenění za mimořádný sólový výkon.

Dixieland ZUŠ Týniště nad Orlicí, který si mezitím přisvojil název BLACK BUŘŇOS, má za sebou celou řadu festivalových i samostatných koncertů na mnoha místech našeho kraje i celé České republiky. Kapela pravidelně vystupuje v rámci prestižního festivalu Středoevropský dixielandový most v Hradci Králové, Swingového festivalu Jardy Marčíka v Týništi n. O., Jazzového festivalu v Děčíně, Chrudimi či významné mezinárodní akce Nábřeží paromilů v Hradci Králové, kde dixielandová hudba v podání Black Buřňos dokonale dotváří atmosféru prohánějících se parních strojů.

Společně se snaží rozdávat radost ze hry posluchačům a v neposlední řadě je pobavit a rozveselit. Mezi velké úspěchy kapely je třeba přiřadit natočení prvního CD, které mělo svůj křest v roce 2011 v Týništi nad Orlicí, nebo vítězství v rozhlasové soutěži

Concerto Bohemia 2011. Tento úspěch kapely umožnil další profesionální nahrávku v Českém rozhlasu Praha a účast na koncertě vítězů 12. listopadu 2011 ve Velkém sále Paláce Žofín. Tento koncert se uskutečnil za asistence České televize a Českého rozhlasu Praha. Velkým zážitkem byl i koncert panu senátorovi Antlovi ve Valdštejnských zahradách. Reportáž z tohoto koncertu je možné zhlédnout na webových stránkách www.blackburinos.cz. V roce 2014 si opět kapela zahrála v rozhlasové soutěži Concerto Bohemia na Žofíně. Mezi další zážitky patří účast na velkém jazzovém festivalu v Třeboni, koncert v loňském roce v Českém rozhlasu České Budějovice nebo účast na projektu zpěváka Jana Smigmatora "Sinatrology". V letošním roce si zahráli na konferenci lékařů v Praze a byli hosty v rozhlasovém pořadu Tobogan na pódiu s moderátorem Alešem Cibulkou a jeho kolegyní Janou Rychterovou.

Zpovědnice

V současné době je čtvrtým služebně nejstarším členem kapely. Do JK Bandu nastoupil již v roce 1995 a zůstal mu věrný dodnes. K jeho vysoké štíhlé postavě se hodí i dlouhý štíhlý hudební nástroj, na který hraje. Dnes se zpovídá čerstvý padesátník, vedoucí trombonové sekce kapely **MILAN SIRŮČEK**.

Jsi ve zpovědnici, co takhle vzpomenout na nějaký hřích?

Tak to jsi mne hned na začátku zaskočil, protože muzikanti jsou známí tím, že nehřeší, tudíž ani já nemohu být výjimkou a pouze sděluji, že já nic, já muzikant.

Vidím, že jsi veselý a vtipný člověk, je to pro Tebe charakteristické?

Asi ano, často si dělám srandu i z kamarádů v různých kapelách a dovedu si dělat srandu i sám ze sebe. Humor mám rád, smích léčí a dlouhá léta zastávám od dětství oposlouchaný názor, že sranda musí být, i kdyby na chleba nebylo.

Tak to jsi mi nahrál na otázky, jaké bylo Tvoje dětství, spíše tedy jak jsi se dostal k hudbě, který nástroj jsi držel poprvé v ruce, jaký byl Tvůj muzikantský růst od začátku až po orchestr JK Bandu?

Táta výborně hrál na klávesovou harmoniku (akordeon) a zpíval. Dokonce mi říkal, že na vojně hrál v kapele se známým zpěvákem Karlem Štědrým. Chtěl, abych hrál na trumpetu. Pan učitel Křenek v Liduše však pronesl, že na trumpetu ne, ale že budu hrát na baryton (míněno eufonium neboli baskřídlovka). Zlom nastal, když přišel do Pardubic učit pan Oldřich Kůžel, vynikající muzikant a trombonista, v minulosti sólista Ústřední vojenské hudby a vojenské hudby v Hradci Králové. Začal mě učit na pozoun, vzal mě do dětské dechovky. Po několika letech dostal nabídku učit a řídit Mládežnický dechový orchestr při LŠU v Hradci Králové a já jsem v 15 letech začal dojíždět do Hradce. V této době se zde v hradecké hudebce zakládal taneční orchestr pod vedením pana Jiřího Hasala. Tam jsem se poprvé setkal se swingem. Tato muzika mě začala velmi bavit, získal jsem zde základy, protože ve swingu platí úplně jiné frázování a zápis not než v hudbě dechové. Tenkrát jsem měl veliké štěstí, protože jak mládežnický dechový orchestr pana Kůžela, tak taneční orchestr pana Hasala byly ve svých kategoriích nejlepší v republice. Díky těmto výsledkům a získaným zkušenostem se mi podařilo splnit přijímací řízení a po maturitě jsem nastoupil na dva roky k Posádkové hudbě Příbram. Po vojně v roce 1989 jsem hledal zaměstnání i s bytem. Naskytla se mi možnost pracovat v pardubické věznici, kde mimochodem pracuji do dneška v administrativní oblasti a muzika je výborný relaxační prvek v porovnání s náročným a neobvyklým pracovním prostředím.

Takže konečně Pardubice, že bychom se již přiblížili k JK Bandu?

Ano. Někdy jsem ještě dojížděl do Hradce a potom přišla nabídka z malé dechové kapely Živaňanka, ve které působím stále jako hráč na baskřídlovku. Do JK Bandu jsem přišel v roce 1995. Za 22 let mého působení jsem hrál a vystřídal všechny trombonové posty, počínaje od hlubokých spodních tónů, zvaných pedály, které vyluzuje 4. trombonový hlas, až jsem se dopracoval na prvního trombonistu, což je zase naopak hraní ve vysokých tónových hladinách, proto je to velmi náročný post. Za mého působení se v JK Bandu vystřídalo u trombonů přes 20 hráčů, za všechny bych připomenul především mého velkého lídra Mílu Menšíka.

Ale k zakladateli orchestru ses ještě nedostal...

Jaroslav Khail byl člověk, na kterého nikdy nezapomenu, byl mým dlouholetým vynikajícím kapelníkem. Když jsem přišel do orchestru, tak mě posadil k 2. trombonu a já se učil nové skladby, postupně byly náročnější, ale nikdy nic jako kapelník neodpustil. Byl docela přísný, ale to mi nevadilo, mělo to svůj smysl a hlavně výsledky. Postupem času dostal kapelu na vynikající úroveň, účinkovali jsme s řadou výborných a známých umělců. Můj největší zážitek ve swingu se vztahuje k velmi známé osobnosti. Vlastně to bylo hned při mém prvním vystoupení s JK Bandem. V dubnu 1995 jsme hráli jarní koncert v kulturáku na Dukle. Bylo zde více hostů, ale ten nezapomenutelný pro mě byl Gustav Brom. Hovořil zde o svém životě, hlavně hudebním, podepisoval nám svoji vlastní knihu, ale hlavně - půjčil si od pana Khaila pomyslnou taktovku a jal se dirigovat náš orchestr. Byl to obrovský zážitek, když jsme spustili Americkou patrolu, on stál před námi, sám velký Gustav Brom s obrovským charisma a přirozenou autoritou. My to zahráli jak největší profíci, že i pan Khail nechápal, kde se to v nás vzalo a docela ho to mrzelo, že již nikdy jsme patrolu takto bravurně nezahráli. Já bych to pojmenoval asi tak, že z nás pan Brom vyždímal úplně všechno a pro mě to byla největší pocta a prožitek při účinkování s JK Bandem. Vlastně to neskutečně krásně odstartovalo moji dlouholetou činnost v JK Bandu. Ale vrátím se k monogramu JK, jež zdobí stále název našeho orchestru. Do dneška obdivuji pana Khaila, jak dlouhodobě dovedl udržet orchestr na výborné úrovni, jak dovedl být skvělým manažerem, kdy domlouval koncerty, jednal se sponzory, sháněl notový materiál a zajišťoval kapelu i po personální stránce. Všechny organizační záležitosti po něm převzal manažer orchestru Pavel Kopecký a o hudební stránku se stará současný kapelník Jura Třos. Společně se tak snažíme fungování a úroveň JK Bandu nadále udržet.

Tak to jsi moc hezky pohovořil o Jardovi. A co Tvoje rodina?

Hodně let jsem bydlel v Pardubicích. Když jsem se rozvedl, hledal jsem životní oporu a zázemí, asi stejně jako každý jiný, koho takový životní kotrmelec potká. Jak to v životě bývá, rozhodují náhody. Náhodou jsem se v listopadu 2014 ocitl na koncertu JG Dix z Holic, který slavil 10. výročí, já s nimi v minulosti zaskakoval za kolegu Karla Krále, takže to nebyla úplná náhoda, ale byl jsem pozván,

abych si zahrál několik skladeb jako host. Ale náhoda byla, že na tento koncert zavítala i zpěvačka Big bandu Chrudim Petra Stará, která společně se členy jiného původně holického orchestru jela z odpoledního koncertu. Po koncertu jsme se opravdu setkali a nad očekávání dokázali 3 hodiny mluvit o muzice a životě vůbec. Telefonní čísla jsme si ten den sice vyměnili, ale asi až po týdnu se objevilo na displeji mého mobilu její jméno a od té doby nás nic nerozdělilo. Žijeme spolu, já bydlím dva roky v Chrudimi a mohu říct, že jsme ve vztahu oba velmi spokojeni.

Hraješ ještě s jinými kapelami?

Již jsem zmiňoval dechovku Živaňanku, někdy jdu jako záskok s Pardubickou šestkou, JH Big Bandem, či dixielandem Zelená sedma z Hradce. Asi 3 roky jsem vystupoval s Golčovankou, natočili jsme i nahrávky pro TV Šlágr. Je mnoho jiných kapel z blízka i daleka, u kterých jednorázově vypomůžu, když potřebují. Další účinkování máme již společně s Petrou, kdy občas chodím na zkoušky a zahraju si s BB Chrudim, minulý rok a letos asi opětovně budeme účinkovat s Filharmonii Chrudim. Nejdůležitější a nejnáročnější společné vystupování máme s kapelou Bylo nás 5 kapelníka Tomáš Přebyla. Jak je vidět, hudba je můj život, pestrost žánrů a orchestrů mi stále dodává chuť učit se novým věcem a pracovat na sobě. Doufám, že i v JK Bandu je toto zúročeno.

Máš kde cvičit a co na to sousedi?

Nátisk si udržuji neustálým působením ve zmiňovaných kapelách, ale i doma je potřeba cvičit náročnější kousky. Sousedé jsou již zvyklí, protože Petra občas doma také pje a aby toho nebylo málo, tak po mamince je i dcera Inka, která letos maturuje na pardubické konzervatoři v oboru operní zpěv, ta je slyšet asi nejvíce.

A teď v krátkosti 10x nej... ?

- 1) ***Tvoje nejoblíbenější zpěvačka?*** - Petra Stará (jinak ani nelze)
- 2) ***Tvůj nejoblíbenější zpěvák?*** - Karel Gott
- 3) ***Tvoje nejoblíbenější hudební skladba?*** - Symfonie Z Nového světa od Antonína Dvořáka
- 4) ***Tvoje nejoblíbenější kapela?*** - teď každého překvapím – je to rocková kapela Odyssea (hrávala na tanečních zábavách, když jsem byl ještě kluk a měl vlasy - nedám na ni dopustit)
- 5) ***Tvůj nejoblíbenější hudební nástroj?*** - jsou dva – pozoun a eufonium)
- 6) ***Tvoje nejoblíbenější kniha?*** - Čtyři dohody (kdo zná, ví, o čem mluvím)
- 7) ***Tvůj nejoblíbenější film?*** - asi Rozpuštěný a vypuštěný (mám rád vše o Járu Cimrmanovi)
- 8) ***Tvoje nejoblíbenější jídlo?*** - je jich více, ale jako chuťovku miluji dobře udělaného lososa (což umí výborně moje nejoblíbenější zpěvačka)
- 9) ***Tvůj nejoblíbenější nápoj?*** - já říkám, že jsem obojživelník, mám rád jak výborné pivo, tak i výborné víno
- 10) ***Tvoje nejoblíbenější zábava?*** - já se nejvíc bavím tím, že bavím lidi, hlavně tedy při provozování hudby

A otázka nakonec. Máš ještě nějaké nesplněné hudební přání?

Ono by mohlo být těch přání víc, ale uvedu jedno takové velmi netradiční. Hrál jsem již na různých místech a podiích, ale ještě nikdy na Pražském hradě. Kdyby tohle se mi povedlo, byl bych docela dál s mými splněnými sny.

Na závěr chci popřát všem hudebníkům a přátelům dobré hudby, myslím tím poctivé živé muziky, aby byli zdraví a vždy dobře naladěni na správnou notu.

(zpovídal Rudolf Diblík)

Několik vět závěrem

Chtěli bychom Vám poděkovat za Vaše příznivé ohlasy na naše poslední koncerty, zejména koncert s Josefem Lauferem nebo předvánoční koncert věnovaný Jaroslavu Ježkovi. Zcela mimořádným zážitkem pro nás byly dva koncerty s Komorní filharmonií Pardubice pod názvem "Swingování s Glennem". Pro tento jedinečný projekt a unikátní spojení komorního orchestru a big bandu byly speciálně zaranžovány populární skladby z repertoáru orchestru slavného kapelníka a trombonisty Glenna Millera. Koncerty měly výbornou atmosféru a publikum ocenilo oba orchestry dlouhotrvajícím potleskem vestoje. Báječnou atmosféru měl i tradiční Divadelní bál v pardubickém divadle, kde jsme měli opět po roce příležitost zahrát plesovým hostům k tanci a poslechu. Ve slušivém vojenském oblečení jsme swingovou hudbou doprovodili také například tradiční akci Mise Velichovky.

V minulém vydání Echa jsme s ředitelem VČD Petrem Dohnalem probírali spolupráci JK Bandu a členů divadelního souboru. Volný termín pro společné vystoupení se vzhledem k počtu divadelních představení a k velkému pracovnímu vytížení jednotlivých hereček a herců hledá dopředu velmi obtížně. Přesto se budeme snažit pro společný koncert jako večer filmových a muzikálových melodii najít v nejbližší době nějaký vhodný termín. Naši dvacátou sedmou sezónu zakončíme pravidelným **předvánočním koncertem v neděli 10. prosince 2017 od 19:00 hod. v Kulturním domě Hronovická**. Děkujeme Vám za Vaši přízeň, velmi nás těší a je pro nás samozřejmě velkým závazkem.

Vydávají přátelé JK Bandu Pardubice a Spolek hudebníků Pardubice.

<http://www.jkband.net>

Nepodléhá registraci dle § 3 Zákona č. 81/1966 Sb. Vychází nepravidelně. Neprodejné.

Dopisovatelé: Rudolf Diblík, Zuzana Grohová, Pavel Kopecký, Jiří Petr, Jiří Třos

Kontakty: Pavel Kopecký, tel.: 604 684 256, pavel-kopeccky@volny.cz, Rudolf Diblík, tel.: 603 114 634, rudolf.diblik@volny.cz

Grafická úprava a tisk: Finish, v.o.s. Dašice, autor loga: Czech marketing, s.r.o. Pardubice